

ÚVOD

Jednou se tři kamarádi Kryštof, Teodor a Renáta rozhodli spojit příjemné s užitečným a začít si vydělávat na živobytí něčím, co je bude bavit.

Agentura s názvem Tajná služba s.r.o. je zde pro všechny, kdo potřebují odvést víc než jen detektivní práci. Pomoci svému známému, matce s nezvladatelným dítětem nebo jen třeba někoho trochu postrašit?

Jejich činnost je ovšem na hraně zákona, a tak si stanovili určitá pravidla.

KAPITOLA 1

Kryštof je mladý frajírek, který má ve svém životě všechno rád vyřešené. Právě projíždí ve svém zeleném BMW městem a rukou doplňuje basový beat, který mu hraje do cesty. Odbočuje na křižovatce a hned za ní dělá riskantní manévr při předjíždění kamionu.

Přitom se tváří jakoby se nic zvláštního nedělo. Očividně bruslí mezi auty tímhle stylem úplně normálně každý den. Jeho ruku na řadící páce ovládá hlasitá hudba a dunivé zvuky jako by byly důležitější než to co se děje na ulici.

Takto předjíždí i agresivně zrychlující černé Audi. To na něj zezadu bliká.

„Co se děje, kamaráde?“ Usmívá se škodolibě.

Mává ledabyle rukou, šlape na plyn a ujíždí vysokou rychlostí. Po chvíli zpomaluje u krajnice a vystupuje k restauraci „U Tří Prasátek.“

Kryštof vchází k baru, kde stojí za výčepem Matylda a s cigaretou v puse utírá kusem sešlého hadru líně půllitr.

„Nazdar Matyldo, jak se dneska vede?“

„Skvěle, dáš si něco nebo sis přišel pokecat?“ Odpovídá Matylda otráveně.

„Řídím, takže jenom nějakou minerálku.“

Matylda zvedá nechápavě jedno obočí a sahá do lednice pro láhev. Kryštof mezitím přechází ke stolu, kde sedí Teodor. Ten pije taky minerálku.

„Nazdar brachu, jak jde život?“

„Stará vojna Kryštof! Když se ve zprávách před rokem policajti bavili o tom jak si poradí s každým frajírkem v rychlém autě, myslel jsem, že to budeš mít spočítané.“

Kryštof se tváří kysele.

„Je to čím dál horší.“

Chvíli se nic neděje. Vypadá to, že se už Kryštof do nějakého toho průseru dostal, přemýšlí Teodor.

„Teda, já letím jako splašený, abych to vůbec stihnul. Jak dlouho jsme se neviděli, tři roky?“ Mění téma Kryštof.

V hudební škole spolu seděli v lavici. Ale je to už nějaký pátek, co se museli Kryštof s Teodorem postavit na vlastní nohy. Ani jeden z nich však nemá náladu na to probírat nezáživná témata.

Přichází Matyllda se sklenicí vody.

„Houkněte na mě až budete chtít něco pořádného.“ Povídá otráveně.

„Až budu chtít něco pořádného, určitě se ozvu, Matylldo.“ Mrká na ni Kryštof.

Matyllda zvedá své obtloustlé obočí a odchází. Po několika krocích sama pro sebe vybuchuje smíchy.

„Mám být za půl hodiny na solárku.. kvůli čemu jsi mě vlastně vytáhl ven?“ Ptá se nervózně Kryštof.

„Potřebuju si vyčistit hlavu, vypustit páru nebo jak tomu vy frajeři říkáte... položit kabel!“

„Né, to znamená dobře se vysrat.“

„Natrefil jsem náhodou na jednu kočku.“ Jde rovnou k věci Teodor.

Před lety spolu plánovali zvláštní akce, které se většinou týkaly ženských, byla to tenkrát legrace. Kryštofovi se vracejí vzpomínky.

„To jsi na správné adrese. Příští sobotu mám ve svém diáři menší okno. Zajdeme na nějakou akci a já ti dohodím její tlustší kámošku, platí?“

Oba se smějí. Teodor vytahuje fotku Renáty.

„Já myslím zrovna tuhle.“

Kryštof se dívá s úžasem na její fotku, potom s pochybami na Teodora, zase na ní a zase na něj. Kroutí přitom hlavou.

„Tys musel po cestě sem spadnout na hlavu a hodně si ublížit. Takovéhle polomodelky berou kluci jako já, vtipní, hezcí dobře učesaní, opálení.. ty bys měl myslet spíš na holky, které se hodně potí a neholí se v podpaží.“
Komentuje situaci a v rychlosti kouká na hodiny.

„Ty jo, deset minut a já musím vyrazit na to solárko!“
Teodor už zapoměl, že ho umí Kryštof taky pěkně vytočit. Znovu se dívá na Renátinu fotku, aby si uvědomil co je v téhle situaci důležitější.

„Tak jdeme do toho, ty kreténe?“

Kryštof znovu kroutí hlavou a střídavě si prohlíží fotku a Teodora až je jasné, že to dělá naschvál.

„Možná kdyby... ne to né.“

„Kurva co?“

„V jednom filmu jsem viděl, že když takovou holku polekali, padla tomu ošklivému kolem krku.“ Uvažuje naprosto vážně Kryštof. „Je to jediná možnost.“ Povídá nakonec rezignovaně.

Po chvíli vychází z hospody spokojený Kryštof a naštvaný Teodor. Časy se od doby, kdy byli ve škole poněkud změnilly. Kryštof se už postavil na vlastní nohy a nepotřebuje nikoho, aby ho tahal z průseru.

„Dělám si jenom legraci, kamaráde.“ Plácá ho po zádech Kryštof. „Rád jsem tě zase viděl.“
Teodor se tváří lhostejně.

„Vypadá to, že nevyparkuješ, kamaráde.“ Ukazuje na černé Audi, které stojí těsně před Kryštofovým BMW.

Kryštof vybíhá, aby zkontroloval situaci. Audi stojí před jeho fárem tak natěsno, že asi vážně nevyjede.

„Já to solárko vážně nestihnu.“

„Ber to z té lepší stránky, aspoň nedostaneš rakovinu kůže.“

KAPITOLA 2

Renáta stojí se svou kolegyní Lucií za recepčním pultem hotelu Rudolfův Palác. Je 6 hodin, takže si střídají směnu. Prohrabují se spoustou papírů, a přitom se občas ohlíží jestli někdo zrovna nepřišel.

„V počítači by měli být všichni, ale ještě si to Luci radši zkontroluj.“

„Jasně.“ Odpovídá Lucie s úsměvem.

„Parkovací lístky jsou rozdané.“

„Dobrá.“

„A jedna z uklízeček má dnes večer volno.“

„Ok.“

Renáta se ve spěchu ještě prohrabuje v kabelce.

„Tak já letím, vypadám dobře?“

„Úžasné, určitě někomu zlomíš srdce!“ Volá Lucie na Renátu, která už mezitím vyběhla.

Renáta vychází sebevědomým krokem z hotelu, ve dveřích ale stačí pozdravit obsluhu.

Na zastávce u hotelu Rudolfův palác stojí Kryštof a Teodor. Kryštof pokuřuje cigaretu a vypadá nervózně.

„Už jsme to nedělali dlouho.“

„Dal jsi řidiči ty prachy?“

„500 Korun aby autobus přijel o deset minut později.“
Rekapituluje i pro sebe Kryštof.

Chvilí vedle sebe stojí a nic se neděje. Oba sledují
protější roh ulice odkud má přijít každou chvíli Renáta.

„Oukej, kamaráde, takže si to projedeme ještě jednou.“ Těká
očima kolem sebe zamyšleně Kryštof. „Já teď půjdu pro auto
a budu dělat nervózního taxikáře. Za takových pět minut
tady?“

„Jo, to by mohlo stačit.“ Sleduje hodiny Teodor.

„Tak ať to klapne!“

Teodor je na zastávce najednou sám a kouká, kdy přijde
Renáta. Určitě by ji mohl pozvat třeba do kina nějak
normálně, ale je velká pravděpodobnost, že by ho
odpálkovala, potom by se už nepotkali a kdyby za ní
dolejzal, mohlo by to vypadat divně. Proto se pracuje s
těmihle osvědčenými metodami.

Renáta přichází. Má kozačky a hezkou sukni. Teodor se opírá
o kolena a těžce vydechuje, jakoby právě na zastávku
doběhl.

„Jestli jdeš na autobus, tak ten právě odjel.“

„Cože?“ Ptá se nedůvěřivě Renáta.

„Je to divné, doběhl jsem když už měl zavřené dveře a
odjížděl, čurák.“

Renáta dělá, že ho ignoruje. Zbývá pár minut, měl by přijet
tak jako každý večer když má odpolední.

Teodor mezitím volá taxi. Ten divný týpek už nevypadá, že
by kecal, myslí si Renáta. Ale pořád stojí a nenechává na
sobě nic znát.

Dobrých sedm minut se nic neděje, tak dlouho se normálně
nečeká.

„Říkal si, že jsi ho nedoběhl? To je divné, že by odjel
dřív?“

„Třeba spěchal domů za mámou.“ Šklebí se Teodor.

Přijíždí Taxi. Nové BMW s levným žlutým potiskem na dveřích vypadá divně, ale Kryštof je profesionál.

„Vy jste volal?“

„Jo!“ Souhlasí Teodor a běží spěšně k autu.

Předtím než za sebou bouchá dveřmi, jakoby si vzpomněl na poslední chvíli a ohlíží se za Renátou.

„Jedeme stejným směrem, tak se můžete taky svézt ať nečekáte.“

Renáta jakoby chvíli váhala, ale spěchá domů a když ji ujel autobus, říká si. Nastupuje tedy do falešného taxi a nechá se odvézt.

Celou cestu městem se ten nervózní taxikář chová divně. Je agresivní, vypráví o tom jak je to ve městě zasekané, silnice nejsou opravené, zákazníci se snaží z taxi utéct bez placení. Kryštof se snaží vymyslet ty nejotravnější historky, jaké ho napadají. Tváří se přitom důležitě a Teodor jenom kroutí otráveně hlavou.

„Hele kamaráde, já chci hlavně dojet na místo, ne se celou cestu vykecávat.“ Povídá mu najednou Teodor.

Taxikář mlčí, na krku mu nabíhá pulzující žíla. Renátě je tahle situace očividně nepříjemná, tak se kouká z okna na ubíhající krajinu. Je už večer, takže není skoro nic vidět.

Najednou strhává taxikář volant, prudce brzdí a zase zrychluje. Tváří se u toho, jakoby viděl ducha.

„Umíte vůbec řídit?“ Ptá se Teodor.

Taxikář šlape prudce na brzdu až hvízdají pneumatiky a Teodora s Renátou to mačká na přední sedadlo. Zastavuje u krajnice, vystupuje z auta, otevírá Teodorovi dveře a křičí na něj.

„Tak si vystupte, když se vám to nelíbí, já mám takovýchhle namyšlených frajírků až podsad!“

Oba na něj nevěřícně koukají a mlčí.